

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Tukový průmysl spol. s r.o.**, IČ 40614638, se sídlem v Praze 9 – Třeboradicích, Koubova 79, zastoupeného Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Krakovská 22, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 27.3.2013, č.j.: 4619-5/2013-900000-302

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání a potvrzeno rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 27.12.2012, č.j.: 21485-4/2012-170100-21, vydané tehdejšími Celním ředitelstvím v Praze podle ustanovení § 320 odst.1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů a podle ustanovení § 101 až 103 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, byl zkrácen na svých právech.

Žalobce namítl nesoulad výroku rozhodnutí s odůvodněním, což činí žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Podle názoru žalobce je buď ve výroku rozhodnutí nesprávná spisová značka rozhodnutí prvostupňového správního úřadu, anebo tato spisová značka je uvedena správně, avšak neodpovídá číslu platebního výměru, uvedenému v odůvodnění.

Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí (a rovněž i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně) nerespektovalo závazný právní názor Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu o tom, že správní úřady mají zastavit celé daňové řízení, zahájené

protokolem o zahájení daňové kontroly dne 8.8.2002 a nikoli jen řízení odvolací. Uvedený názor žalobce opírá o odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.11.2011, č.j. 7Ca 312/2008-47-48 a o odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.11.2011, č.j. 7A 142/2011-312-313, které v dané věci pro správní úřady vyslovily závazné pokyny. Uvedený právní závěr lze shrnout ve stručnosti tak, že pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, respektive za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst.1 písm.g) zákona o správě daní a poplatků a tato situace nastala i v posuzovaném případě pravomocným zrušením platebních výměrů, neboť tím odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení. K zastavení daňového řízení je nutné přistoupit po jeho zahájení vždy poté, dojde-li k odpadnutí důvodu řízení v jakékoli jeho fázi. V daném případě došlo k odpadnutí důvodu řízení ve fázi po podání odvolání.

Žalobce v podané žalobě namítl, že není nejmenších pochyb o tom, že Městský soud v Praze vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení s pokynem zastavit daňové řízení jako celek. Platební výměr č.40, případně platební výměr č.42 ze dne 16.10.2003, který byl původním prvoinstančním rozhodnutím předmětného daňového řízení, byl Celním úřadem Praha III zrušen dne 12.11.2003. Rozhodnutí o zrušení platebního výměru nabylo právní moci dne 26.1.2004 a od tohoto dne již nebylo možno v daňovém řízení pokračovat. Došlo tak k situaci, že již není možné daň zjistit, stanovit či vymáhat a názor, pokyn i stanovisko Městského soudu v Praze jsou zcela zřejmé. Namísto respektování závazného právního názoru správních soudů správní úřady složitě zdůvodňují, proč nepostupují tak, jak jim bylo uloženo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tak, jakoby stanovisko Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu bylo názorem žalobce, proto s ním žalovaný polemizuje a vyjadřuje s ním svůj nesouhlas. Tímto postupem však odvolací správní úřad porušil ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního. Městský soud v Praze svým předcházejícím rozsudkem reagoval na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že pokud dojde ke zrušení platebního výměru, zakládá tato skutečnost překážku věci rozhodnuté a v řízení již není možné pokračovat. Právě kvůli zrušení platebního výměru Městský soud v Praze v daném případě shledal, že již nelze v daňovém řízení pokračovat a právě z tohoto důvodu Celnímu ředitelství v Praze uložil, aby daňové řízení zastavilo. Na takové situace je třeba aplikovat ustanovení § 116 odst.1 písm.b/ daňového řádu.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že správní úřad prvního stupně – Celní ředitelství v Praze - byl v pozici odvolacího orgánu. Svým rozhodnutím o odvolání z odvolacího řízení založil nové prvoinstanční řízení nebo řízení trojinstanční (podle úhlu pohledu). První instance – Celní úřad Praha III – vydal dne 16.10.2003 platební výměr, druhá instance – Celní ředitelství v Praze – rozhodovala o odvolání (v případě této žaloby rozhodnutí prvoinstanční) a třetí instance – žalované Generální ředitelství cel – rozhodla napadeným rozhodnutím. Podle názoru žalobce je uvedený postup nejen nezákonný, ale až absurdní.

Žalobce závěrem podané žaloby namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je součástí a dosavadním vyvrcholením jedenáct let trvajícího nezákonného řízení vůči žalobci, které bylo zahájeno již dne 8.8.2002 protokolem o zahájení daňové kontroly. Žalobce předpokládá, že Městskému soudu v Praze je známo, že podal přibližně třicet správních žalob, přičemž drtivá většina z nich byla úspěšných, přesto žalobce z důvodu opatrnosti předestřel v závěru žaloby ještě podrobnou historii celé kauzy. Jednání, postupy a rozhodnutí správních úřadů jsou natolik účelové a v rozporu se zákonem, že nelze hovořit o běžných a standardních

pochybeních. Správní úřady se dostaly do situace, že již nemohou připustit, že postupovaly a postupují nezákonně a proto vydávají ze setrvačnosti na sebe navazující nezákonná rozhodnutí, kterými kryjí svá předešlá pochybení. Uvedená námitka se plně vztahuje i na rozhodnutí nyní žalobou napadené. V této souvislosti žalobce odkázal na obsah Interní zprávy odboru 25/253 Ministerstva financí České republiky ze dne 28.11.2007, z níž vyplývá, jakých nezákonností se orgány celní správy v řízení s Tukovým průmyslem s.r.o. dopouštějí a je zde evidentní snaha Ministerstva financí maskovat pochybení celních orgánů. Druhou skutečností je zjištění, že celé řízení proti společnosti Tukový průmysl s.r.o. je vedeno účelově.

Žalovaný odvolací správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že odmítá veškeré námitky žalobce uvedené v jednotlivých označených bodech s argumentací obdobnou, kterou uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odmítá závěry žalobce, že se žalovaný neřídil závaznými právními názory předestřenými správními soudy s tím, že má za to, že neporušil zákonné ustanovení soudního řádu správního. Žalovaný zdůraznil, že nemůže zastavit více, než má k dispozici, a to právě ve vymezeném předmětu tehdejšího řízení o odvolání proti platebnímu výměru, vydanému tehdy Celním úřadem Praha III, primárně platební výměry č. 37 - 42 ze dne 16.10.2003. Proti tomuto platebnímu výměru žalobce v pozici odvolatele založil odvolání, které přetrvávalo ve své tehdejší podobě až do rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce z roku 2008, i když ve svých důsledcích bez existujícího předmětu s přihlédnutím k závěru judikatury správních soudů. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudků jasně vytyčil, jakou procesní cestou se má žalovaný tehdy ubírat. Odkázal na ustanovení § 50 odst.6 daňového řádu s tím, že odvolací orgán rozhodnutí přezkoumá a není-li vázán ustanovením odstavce 5, rozhodnutí v odůvodněných případech změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítnout. V případě neexistence rozhodnutí však změna nebo zrušení nepřicházejí v úvahu a odvolací orgán nemá možnost volby či alternativy, ale zbývá mu pouze možnost odvolání zamítnout. Z tohoto důvodu se sedmý senát Nejvyššího správního soudu neztotožnil s postupem, uvedeným v citovaných rozsudcích NSS v dané věci a zavázal žalovaného, aby v dalším postupu řízení zastavil. O skutečnosti, že došlo ke zrušení vydaných platebních výměrů a tedy že v důsledku této skutečnosti nastal stav neexistence prvostupňového rozhodnutí, jež využití opravného prostředku vyvolalo, není pochyb. Nedošlo k samotnému přezkumu zrušujícího rozhodnutí, které platební výměry zrušilo, i proto, že žalobce odvolání proti němu vzal zpět. Z tohoto důvodu žalovaný v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu řízení zastavil.

Námitka žalobce, týkající se překážky věci rozhodnuté v rámci úzce vymezeného předmětu řízení, o kterém se má v dané věci rozhodovat v řízení před soudem, považuje žalovaný za irelevantní. Je totiž vedena nad rámec vymezeného řízení, tvrzena žalobcem bez kontextu a zhodnocení provedených úkonů v době řízení a provádění dokazování podle celních předpisů. Řízení, završené meritorním rozhodnutím ve věci vyměření celního dluhu společnosti Tukový průmysl spol. s.r.o., se dosud nachází v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp.zn. 5Ca 145/2009, ve kterém je meritorní rozhodnutí tehdy Celního ředitelství Praha již mimo dosah žalovaného včetně správního spisu.

Žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství v Praze bez ohledu na existenci správní žaloby pravomocně rozhodl dne 28.3.2013 a tudíž teprve pravomocným rozhodnutím žalovaného došlo ke konzumaci řádných opravných prostředků a bylo možno podat správní žalobu. Z uvedeného plyne zcela legitimní postup žalovaného, který řízení ve vymezeném předmětu převzal a legálně o něm rozhodl. Žalobcem předkládané další důkazy, kterými poukazuje na závažné pochybení celních orgánů v postupu řízení, považuje případné

důkazy za zcela irelevantní, zejména s přihlédnutím k okolnostem odnětí zboží celnímu dohledu a materiálnímu zajištění celních orgánů, které je nezvratné co do určení dlužníka a splnění dluhu, který nepochybně vznikl a který žalobce dosud neuhradil. Předložené analýzy znalce ve vztahu k tomuto materiálnímu zjištění nemohou obstát. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23.10.2014 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a její důvody. Podle názoru žalobce rozhodnutí o zrušení platebních výměrů ze dne 14.11.2003 má za následek, že pro další daňové řízení platí, že toto pravomocné rozhodnutí brání jako překážka věci rozhodnuté jakémukoli dalšímu řízení. V režimu zákona o správě daní a poplatků a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudkem sp.zn. 2Afs 31/2006, je nutno postupovat podle ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný toto ustanovení nerespektoval, když bylo jeho povinností zastavit řízení jako celek a ne pouze řízení o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru. Původní daňové řízení, respektive jeho nalézací fáze, zastaveno nebylo, ač tak mělo být učiněno již zároveň se zrušením platebních výměrů dne 14.1.2003.

Zástupce žalovaného správního úřadu odkázal u jednání soudu na písemné vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že předmětem nyní posuzované žaloby je rozhodnutí žalovaného v jedné z více větví celé daňové kauzy žalobce, přičemž jde o větev „boční“ a je potřeba zároveň vzít v úvahu i výsledek „hlavního“ řízení, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5Ca 145/2009, v němž bylo soudem již vysloveno, že daňové řízení se žalobcem musí být zastaveno. Poukázal rovněž na vývoj právní úpravy, zejména na drobné změny uvedené v daňovém řádu oproti dříve platnému zákonu o správě daní a poplatků a uzavřel, že nelze užít ustanovení § 116 odst.1 písm.f/ daňového řádu a žalovaný ani nemohl rozhodnout jinak, než napadeným rozhodnutím učinil. Žalobce nevzal podané odvolání zpět, žalovaný se řídil závazným názorem soudu, takže má za to, že odpadl důvod řízení. Podle názoru žalovaného lze zastavit jen to řízení, které probíhá a protože správní úřad rozhodoval na konci roku 2012, správní úřad nemohl jinak, než zastavit řízení podle ustanovení § 106 daňového řádu, neboť odvolání již bylo zcela bezpředmětné a na tom nemění ničeho ani skutečnost, že byl žalobce odvolacím orgánem nesprávně poučen o oprávněm prostředku (stalo se tak pravděpodobně vzhledem k blížící se restrukturalizaci celní správy s účinností od 1.1.2013).

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Platebním výměrem č. 42/2003 ze dne 16.10.2003, č.j. 1499/03-08, vyměřil Celní úřad Praha III žalobci celní dluh. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 13.11.2003 odvolání, které následně doplnil písemným odůvodněním ze dne 21.11.2003. Rozhodnutím ze dne 12.11.2003, č.j. 1499/03-08, byl platební výměr č.42 zrušen. Lze jen stručně zmínit, že rozhodnutí o zrušení platebního výměru bylo předmětem přezkumu správním orgánem, tyto jeho úkony byly zrušeny soudem.

O odvolání žalobce ze dne 13.11.2003, doplněném podáním ze dne 21.11.2003, rozhodlo Celní ředitelství v Praze rozhodnutím ze dne 27.12.2012, č.j. 21485-4/2012-170100-21, tak, že odvolací orgán podle ustanovení § 106 odstavec 1 písm.f/ daňového řádu řízení

zastavuje, jelikož podání odvolání ze dne 14.11.2003, kterým bylo řízení zahájeno, se stalo bezpředmětným.

Protože rozhodnutí Celního ředitelství v Praze obsahovalo poučení o právu podat proti němu odvolání, žalobce se dne 23.1.2013 odvolal a Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 27.3.2013, č.j. 4619-5/2013-900000-302, rozhodlo tak, že se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí zrekapitulovalo průběh řízení, neshledalo podmínky pro postup podle ustanovení § 116 odst.1 písm.b/ daňového řádu, podle něhož lze postupovat v případech, kdy odvoláním napadené rozhodnutí je třeba zrušit a řízení zastavit, tedy jsou shledány důvody pro odstranění odvoláním napadeného rozhodnutí. Generální ředitelství cel souhlasilo se závěrem, že ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona o správě daní a poplatků odpovídá ustanovení § 106 odst.1 písm.f/ daňového řádu, které upravuje případy, kdy je nutno z důvodů procesních nedostatků řízení zastavit a kdy tedy nelze napadený platební výměr věcně přezkoumat.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 27.12.2012, č.j.: 21485-4/2012-170100-21, vydané tehdejšími Celními ředitelstvími v Praze.

Nutno předeslat, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že rozhodnutím ze dne 27.12.2012 bylo Celním ředitelstvím v Praze rozhodnuto o odvolání žalobce ze dne 14.11.2003 proti platebnímu výměru č. 42, vydanému tehdejšími Celními úřady Praha III dne 16.10.2003 pod sp.zn. 1499/03-08. Uvedený platební výměr ze dne 16.10.2003 byl (spolu s dalšími výměry pod č. 37-41) zrušen rozhodnutím tehdejšího Celního úřadu Praha III rozhodnutím ze dne 12.11.2003, č.j. 1499/03-08, které nabylo právní moci dne 24.1.2004. Je vhodné zmínit, že za neexistující deklaroval platební výměry i Nejvyšší správní soud v rozsudcích, vydaných například pod sp.zn. 7Afs 124/2006, 2Afs 123/2006 a 7Afs 105/2006. Soud proto i v této věci vycházel ze stanoviska, že platební výměr č.42 byl pravomocně zrušen, tedy jde o platební výměr neexistující.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí (a rovněž i rozhodnutí Celního ředitelství Praha) nerespektovalo závazný právní názor Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu o tom, že správní úřady mají zastavit celé daňové řízení, zahájené protokolem o zahájení daňové kontroly dne 8.8.2002 a nikoli jen řízení odvolací, namíтал, že mělo být postupováno podle ustanovení § 116 odst.1 písm.b/ daňového řádu.

Podle ustanovení § 116 odst.1 písm.b/ daňového řádu, platného ke dni vydání napadeného rozhodnutí, platilo, že odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví. Podle ustanovení § 116 daňového řádu odvolací orgán postupovat nemohl, protože uvedené ustanovení obsahuje dvě podmínky, za nichž ho lze aplikovat – odvolací orgán musí prvostupňové rozhodnutí zrušit a zároveň řízení zastavit. V nyní posuzované věci první podmínka splněna nebyla, protože již nebylo možno platební výměr zrušit, neboť byl pravomocně zrušen ke dni 24.1.2004.

Soud má za to, že ustanovení § 116 daňového řádu je ustanovením, podle něhož odvolací orgán postupuje v případech, kdy věcně přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí. Jde o řízení, které svým charakterem odpovídá řízení, jež bylo upraveno v ustanovení § 50 zákona o správě daní a poplatků a lze na něho vztáhnout závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v usnesení ze dne 14.4.2009, č.j. 8Afs 15/2007 – 96, www.nssoud.cz), ve kterém se vyjádřil k ustanovení § 50 odst.6 zákona o správě daní a poplatků tak, že jde o ustanovení, které se vztahuje k rozhodnutí, jež je vydáno po věcném přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí.

Taková situace v této věci nenastala. Jak již bylo uvedeno, odvolání bylo podáno proti platebnímu výměru, který byl v době, kdy o odvolání bylo rozhodováno, pravomocně zrušen.

Bylo na místě posoudit, zda daňový řád umožňuje správnímu orgánu ukončit řízení, které bylo zahájeno podáním odvolání proti platebnímu výměru za situace, kdy tento napadený platební výměr byl po podání odvolání pravomocně zrušen, tedy za situace, kdy neexistuje rozhodnutí, které by mohlo být odvolacím orgánem přezkoumáno.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.6.2011, č.j. 2Afs 31/2011 – 294, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí v této věci, vyslovil právní názor, jehož se dovolává i žalobce, že přichází v úvahu zastavení řízení podle ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona o správě daní a poplatků, protože pravomocným zrušením platebních výměrů odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení s tím, že podle tohoto ustanovení je třeba postupovat v jakékoliv fázi řízení.

Podle ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nemohly správní orgány postupovat. Dne 1.1.2011 vstoupil v účinnost zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád. Celní ředitelství Praha i Generální ředitelství cel rozhodovaly v této věci po tomto datu. Vzhledem k ustanovení § 264 odst.1 nyní platného daňového řádu bylo třeba postupovat podle tohoto zákona a nikoli podle dříve platného zákona o správě daní a poplatků.

Možnost zastavení řízení z důvodu odpadnutí předmětu řízení, jak bylo dříve výslovně uvedeno v ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona o správě daní a poplatků, nyní platný daňový řád neupravuje. Důvody pro zastavení řízení jsou upraveny v ustanovení § 106 odst.1 daňového řádu. Z důvodů, uvedených v tomto právním ustanovení, se důvod, který byl vyjádřen v dříve platném ustanovení § 27 odst.1 písm.g/ zákona o správě daní a poplatků, svým obsahem blíží důvod uvedený v ustanovení § 106 odst.1 písm.f/ daňového řádu. Podle tohoto ustanovení správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže se řízení stalo bezpředmětným. Pojem „podání se stalo bezpředmětným“ je nutno vyložit tak, že o takovém podání již nelze rozhodnout ve věci samé, nelze posoudit, zda z věcného hlediska bylo důvodným či nikoli. Za takový případ je nutno považovat i situaci, kdy odpadl důvod řízení proto, protože zde není rozhodnutí, které by mohlo být k odvolání přezkoumáno a přezkoumáno nemůže být, protože bylo pravomocně zrušeno, Soud má tedy za to, že správní orgány postupovaly zcela v intencích toho, co vyjádřil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 17.6.2011, č.j. 2Afs 31/2011 – 294, www.nssoud.cz, totiž zastavily řízení z procesních důvodů, protože zde neexistuje rozhodnutí (platební výměr), které by mohlo být k odvolání žalobce přezkoumáno. Přitom je třeba, aby procesním způsobem bylo o žalobcem podaném odvolání rozhodnuto a řízení ukončeno.

Soud nesdílí názor žalobce, že nebylo zastaveno celé řízení. Je zřejmé, že bylo zastaveno řízení, které bylo vedeno – jiné řízení, než řízení o podaném odvolání, vedeno nebylo. Nebylo tedy ani možno jiné řízení zastavovat. Z výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 27.12.2012 vyplývá, že bylo v řízení o odvolání, které podal žalobce, rozhodnuto tak, že řízení se zastavuje. Rozhodnuto bylo „v řízení o podání odvolání ze dne 14.11.2003 doplněné písemným odůvodněním ze dne 21.11.2003 (dále jen řízení) proti rozhodnutí Celního úřadu Praha III, č.j. 1499/03-08 ze dne 16.10.2003 – platebnímu výměru č.42/2003“ – tedy rozhodnuto bylo v řízení, které o odvolání žalobce probíhalo – „tak, že podle ustanovení § 106 odst.1 písm.f/ daňového řádu odvolací orgán řízení zastavuje, jelikož podání odvolání ze dne 14.11.2003, kterým bylo řízení zahájeno a doplněné písemným odůvodněním ze dne 21.11.2003, se stalo bezpředmětným“. Z výroku rozhodnutí tak nevyplývá, že by bylo výslovně zastaveno „jen“ odvolací řízení. Současně je třeba zopakovat, že bylo zastaveno řízení, které jako jediné probíhalo, když platební výměr byl již pravomocně zrušen. Přitom je zřejmé, že rozhodnutí o zrušení platebního výměru nelze pro uplynutí doby zrušit žádným řádným ani mimořádným prostředkem, který zákon připouští. Soud má tedy za to, že napadeným rozhodnutím o odvolání bylo zastaveno celé řízení ve vztahu k daním, které byly předmětem daňového výměru č.42 ze dne 16.10.2003.

Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné vzhledem k nesprávně uvedenému číslu platebního výměru, je nutno konstatovat, že pro posouzení je rozhodný výrok rozhodnutí ze dne 27.3.2013, ve kterém se výslovně uvádí, že předmětem přezkumu je rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 27.12.2012, č.j. 21485-4/2012-170100-21. Z výroku tohoto rozhodnutí Celního ředitelství Praha pak vyplývá, že předmětem rozhodnutí je odvolání proti platebnímu výměru č. 42/2003 ze dne 16.10.2003. Pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázáno na platební výměr č. 40/2003, je zřejmé, že jde o písařskou chybu, kterou je třeba napravit, když rozhodný je výrok rozhodnutí. Uvedenou vadu neshledal soud natolik závažnou, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem, který představoval již třetí instanci. Této námitce je nutno přisvědčit. Je zřejmé, že Celní ředitelství Praha v rozhodnutí o odvolání ze dne 27.12.2012 v poučení účastníka řízení připustilo možnost napadnout rozhodnutí odvoláním. Žalobce uvedené možnosti využil a podal proti rozhodnutí Celního ředitelství v Praze, o němž rozhodoval žalovaný úřad žalobou napadeným rozhodnutím. Jedná se o zřejmé procesní pochybení, neboť ke dni 27.12.2012 bylo Celní ředitelství Praha odvolacím orgánem a doručením rozhodnutí účastníku řízení dne 28.12.2012 se stalo pravomocným. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 4 a ustanovení § 5 odst.3 písm.g/ zákona č. 185/2004 Sb., o celní správě České republiky, ve znění účinném do dne 31.12.2012. Poučení o právu podat odvolání proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha bylo tedy nesprávné, neboť ke dni právní moci rozhodnutí Celního ředitelství Praha, tj.ke dni 28.12.2012, Generální ředitelství cel postavení odvolacího orgánu v této věci nemělo.

Soud zvažoval, zda toto pochybení, které je třeba považovat za pochybení procesního charakteru, zasáhlo do práv žalobce takovým způsobem, že by byl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 27.3.2013.

Po posouzení této otázky dospěl soud k závěru, že tomu tak není. Uvedené pochybení celních úřadů se nedotklo nepřiměřeným způsobem práv a právem chráněných zájmů žalobce, naopak žalobci se uvedeným postupem dostalo více práv, než mu náleželo a vydané

rozhodnutí bylo přezkoumáno dalším orgánem celní správy. Přestože fakticky rozhodovala o odvolání žalobce „třetí“ instance – soud přihlédl k tomu, že v době vydání rozhodnutí žalovaného v roce 2013 bylo Generální ředitelství cel již v postavení odvolacího orgánu a bylo tak podle ustanovení § 4 odst.1 písm.a/ zákona č. 17/2012 Sb, o celní správě České republiky, ve znění účinném ode dne 1.1.2013, oprávněno rozhodovat o opravných prostředcích proti rozhodnutím, vydaným celními úřady, jejichž organizace je založena na jiném územním principu, než tomu bylo v roce 2012. Soud má za to, že zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z uvedeného důvodu by v nyní posuzované věci bylo ryze formálním aktem, protože v případě zrušení rozhodnutí a vrácení věci by se Generální ředitelství cel ocitlo v témže postavení, v jakém bylo v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.prosince 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu